

Sagen er, at det er utrolig veldokumenteret, at netop disse stoffer er farlige. Der lå også undersøgelser, som jeg har nævnt, om, at det var synligt, og at man kunne finde beviserne i naturen i Danmark på, at det her er noget skidt, og at vi skal af med det. Derfor duer det simpelt hen ikke som eksempel på en hovsaløsning.

Der kunne findes andre, men så er vi ude i noget, hvor Venstre skal ud og sige: Jamen det kan godt være, at nogle af de stoffer, som i dag er fuldt lovlige, er farlige. Det er det, vi bør sætte fokus på, og det er dér, vi skal bruge det internationale samarbejde; ikke på at hindre fornuftige indgreb på steder, hvor vi har viden og har sikker grund under fødderne.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det, der bringer mig herop, er, at jeg gerne vil stille hr. Hans Christian Schmidt et spørgsmål til diskussionen om en hovsaløsning.

Når det bliver sagt, at det var en hovsaløsning, kunne det så ikke skyldes, at det, der hedder lystbådstrategien, kun udgjorde nogle ganske få procent, måske 4-5 pct., måske lidt mere, af det samlede problem, men at man, hvad angik bundmalingssiden, altså den virkelig giftige, erhvervsfartøjerne osv., ikke havde det med i den løsning? Så meget kunne man ikke favne.

Jeg vil spørge hr. Hans Christian Schmidt: Var det ikke også et spørgsmål om, at branchen, der laver lystbådebundmaling, har smidt en masse farlige stoffer ud over en årrække og endnu har noget af kobbermalingen tilbage, men den er reduceret stærkt, og man anviser, hvor lidt man skal bruge i stedet for det, vi har smurt på?

Er det ikke også et spørgsmål om, at det samarbejde, man havde med branchen for at lave en løsning, sprang man fra, og at det er i den ånd, at det for hr. Hans Christian Schmidt kunne virke som en hovsaløsning?

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil starte med at svare først hr. Ebbe Kalnæs.

Jo, det er det, hr. Ebbe Kalnæs. Og jeg synes, det er meget rigtigt formuleret, at det netop var alle de forhold, der gjorde, at det blev en hovsaløsning: at man ikke fulgte op på den strategi, man var i gang med, og afventede resultatet; at man ikke indgik i en forhandling med de folk i stedet for at pådutte dem noget.

Jeg glæder mig så over, at det endte anderledes, nemlig at man gik ind i en forhandling.

Men jeg må da sige til hr. Steen Gade: Hr. Steen Gade gør sig fejl i den beskyldning lige nu, at hr. Steen Gade mener, at hvis et stof er godt undersøgt, så kan man byde de mennesker, der bruger stoffet, hvad som helst bagefter. Og deri bestod hovsaløsningen, at pludselig udsendte man signal om, at nu skulle det forbydes, og det skulle gå stærkt. Og så kastede man altså hele den her forsamling mennesker ud i en sag, hvor intet var gennemprøvet, intet var gennemanalyseret, men pludselig havde man en afgørelse.

Jeg synes bare, vi sammen skal glæde os over, at det var en hovsaløsning, som ikke nåede at blive gennemført. Det var startet på et forkert grundlag, det var startet med et knips med fingrene, men det endte godt derved, at man fulgte rådene og gik ind og forhandlede med de mennesker i stedet for at diktere dem. Det er et godt signal i miljødebatten.

Tom Beck (KF):

Det Konservative Folkeparti er enig i, at kemikalieområdet bør bringes i fokus. Som miljøministeren udtrykte det, er vi også glade for, at næsten alle partier står bag forespørgslen. Det tyder på en grundig og saglig fremtidig behandling.

Unødvendig og uansvarlig brug af kemikalier med uønskede virkninger skal naturligvis undgås, men vi tror også på, at virksomhederne og erhvervslivet generelt har det synspunkt og vil være indstillet på at gøre en indsats, også på dette miljøområde, hvis det kan ske i en fornuftig balance, som kan sikre fortsat produktion, selv om det i nogle tilfælde må ske uden benyttelse af tidligere anvendte kemikalier og lignende.

Vi finder det naturligt at gå ind i dette arbejde, fordi vi ønsker at skabe og bevare både et godt miljø og et godt erhvervsliv, som kan være med til at udvikle de rene og bedst mulige produktionsformer og produkter og dermed sikre borgerne mod skader fra uønskede kemikalier.

Som en naturlig forudsætning for det må man efterlyse den bedste, den bredeste og mest sikre viden om hele kemikalieområdet. Derfor er vi enige i, at første skridt på vejen må være at sikre den viden og de undersøgelser, som er nødvendige, hvorefter der på et sagligt og realistisk grundlag kan tages stilling til, hvad der